

Englene.

Til et Basrelief af Thorvaldsen.

Den Ushyd og den høie Dyb, den Jnde,
Som saligt lever, som kan aldrig synde,
Den hellige Skønhed, som paa Livets Bane
Vi see som Glimt, hvis Evighed vi ane,
Fenrykt i Salighedens Dieblikke
— Den Kæstefulde, Daaren seer den ikke —
Den tænke vi — med Binger, Liliesængle
Med Fløiter, Sang og Strængeleg som Engle.

Saa dan dem Hyrderne paa Marken stueb
Den første, søde Juul, da Himlen lueb
Bed Midnat som i fagrest Morgenrøde,
Da Gud som Barn lod sig paa Jorden søde,
Da Haabet udsprang, da Dødsangsten bøde.
Saaledes, daled Evangeliets Bringer
Til Jordens tunge Støv paa lette Binger.

Men de forsvandt, de Hellige, de Kjære;
Dg nu lod Christenheten Julen være
Ushydighedens Fæst, med fromme Skatte;
Dg Himlens Engle maatte Børn erstatte.
Eh! Jesus monne dem jo selv velsigne!
Skjøndt vingeløse, Englene de ligne;
Dg itkun Børn igjen og deres Lige
Vi lukker ind i Ushylds Himmerige.

Dog — ikke blot som Børn vi Engle tænke;
Hver ædel Sjæl, befriet fra Støvet's Rænke,
Hver salig Afsød fra vor Kreds forsvunden
Har atter vi som Himlens Engel funden.

Hver Juleqvæld, i Sjælens Vinter-Sommer,
Bavinget ned til os sliq Engel kommer
Dg styrker med sin lyse Stjerne-Kierte
Tro, Kjærlighed og Dyden i vort Hjerte.

O Venner! Blikket her paa Tavlen fæster!
Dg seer hvad han har viist, den store Mester!
Seer I? Her svæve disse Himmelshøre
Til Jordens Trøst, de Smaa huldt med de Store,
Med fromme Blik, med milde Smil paa Kinder;
Som Fremtids Haab, Erindrings hellige Minder,
De hilse os, og fromt i skønne Rhyne
Halleluja til Jesu Ære synge!

H. Dehlens Skæger.

